

Însă unele emisii – mult mai reduse față de fenomenele uimitoare de la Sfântul Mormânt – ale unor fluxuri de materii foarte fine, activate de curenți telurici ale căror energii au frecvențe vibratorii specifice radiațiilor albastre și azurii, se produc și în alte locuri din lume și chiar după „programe locale” de manifestare a lor ! Dar într-un asemenea caz, pe care îl redau mai jos, este foarte interesantă o anumită repetare : tot dna Ivanciuc și tot într-un lăcaș de cult mai deosebit, chiar în perioada Paștelui ortodox, a obținut la fel de întâmplător înregistrarea unor emanații telurice albastrii. Cu toate că aceste emisii sunt mult mai slabe ca intensitate față de cele de la Sfântul Mormânt, înregistrarea lor fotografică oferă noi clarificări utile – atât pentru cercetători ai domeniului, cât și pentru informarea publică.

Venind în Iași la sărbătoarea Paștilor din primăvara 2014, în după-amiaza celei de a doua zile dna Ivanciuc a mers însoțită la Catedrala Mitropolitană să se închine la moaștele Cuvioasei Parascheva. Ca de obicei, a făcut și aici câteva fotografii pentru amintire, dintre care unele i-au fost iarăși „stricate” de fenomene nevăzute ! Oferindu-mi setul respectiv, atenția mi-a fost atrasă de un detaliu foarte semnificativ : din pardoseala marelui naos ieșeau mici emisii colorate în albastru (figura 35), ale unui fel de „abur” invizibil care traversase grosul planșeu din beton armat, venind din profunzimi neștiute ale scoarței terestre. Însă mai multe clișee expuse acolo au surprins pe o largă porțiune a pardoselii din partea stângă a marelui naos emisii mult mai intense, care au încetșosat în invizibil spațiul respectiv, într-un mod foarte interesant : pe o anumită porțiune din fața unor icoane ale Maicii Domnului, fluxul dens al materiilor fine venite

la „presiune” radia în albastru (figura 36), dar, pierzând din energie, pe la înălțimea de vreo 3 m radia în azuriu, apoi își descărca total activarea și se disipa în aer fără a mai fi perceput de clișeu. Într-un mod neînțeles, în fluxul respectiv era integrat și un fascicul din aceleași materii emanate, dar radiația sa era roșie – activarea fiindu-i la o frecvență mai redusă. Și, pentru a se evidenția complexitatea acestor fenomene, într-o altă porțiune a pardoselii din partea stângă, „aburul” invizibil venea mai puțin „presat” din adânc, radiind în alburii-difuz. (Imagini sugestive ale emanațiilor din acea fâșie vor fi redată în cadrul altui capitol.)

Asemenea „dezvăluiri” clarificatoare oferite de înregistrări fotografice într-un tot obiective vin să explice de ce, încă din veacuri trecute, oamenii au simțit o atracție mai mare față de „anumite” lăcașuri de cult. În mod real, emisiile telurice ale fluxurilor de materii invizibile activate de energii având frecvențe specifice radiațiilor albastre, azurii, albe și alb strălucitoare răspândesc în spațiile respective radiații benefice pentru tot ce este „viu” ! În unele lăcașuri de acest fel, s-a dus de mult timp vestea că ar exista „icoane făcătoare de minuni”, care de altfel au fost așezate în locuri unde sunt emise permanent sau periodic energii benefice nevăzute. În acest sens, îi voi oferi cititorului în continuare și alte înregistrări documentare edificatoare...

Locuri benefice pentru mănăstiri și temple

O consemnare istorică tibetană relatează un fapt foarte semnificativ : spre jumătatea secolului al VII-lea e.n., prințesa

Wen Cheng – una dintre soțiile primului împărat al Tibetului (care, luând exemplul lui Huang-ti, unificase regatele locale) – și-a convins soțul să construiască o mănăstire pe un deal stâncos de lângă mica localitate Lhasa, întrucât acolo ar fi fost un loc „benefic” ; acest fapt l-ar fi constatat prin practici extrasenzoriale. Scopul construirii pe Dealul Roșu a așezământului și, respectiv, a unui templu consta în anihilarea unor influențe nocive ale unui Dragon, al cărui palat ascuns îl localizase tot extrasenzorial, ca fiind pe lacul Wotang. Astfel s-a construit acolo mănăstirea templului Jokhang și s-a dezvoltat treptat un complex religios care, după zece secole, avea să fie reconstruit și extins treptat ca marele palat Potala, din capitala Lhasa – devenit ulterior reședința mai multor Dalai Lama și implicit sediul teocrației tibetane. (După anexarea în 1959 a Tibetului de către R.P. Chineză, templele, spațiile cu sanctuare, sălile cu statui și cu obiecte de artă, bibliotecile au devenit muzee naționale, Dalai Lama refugiindu-se în nordul Indiei.)

Dar ceea ce nu se cunoaște probabil decât de puține persoane este menținerea la Dealul Roșu, din timpuri neștiute, a manifestărilor unei emisii telurice invizibile cu totul deosebite, percepute în secolul al VII-lea de acea prințesă chineză ; acestea se produc chiar de la baza dealului ! Afirm acest lucru întrucât o înregistrare fotografică relevantă din mai 2010 demonstrează total obiectiv producerea acestui fenomen și în perioada actuală și totodată demonstrează un aspect istoric : același tip de manifestări au fost percepute prin clarvedere și de către prințesa Wen Cheng în urmă cu aproape paisprezece secole ; or, percepțiile sale privind influențele benefice răspândite în zonă de energiile aceluși deal au condus atunci la decizia ca pe Dealul Roșu să se

construiescă o mănăstire cu un mare templu, care de-a lungul secolelor s-a tot dezvoltat, devenind treptat (până în anul 1959) centrul teologic și administrativ al budismului mondial. În fapt, acea soție a primului împărat tibetan, prințesă dintr-o familie imperială chineză, a primit o educație deosebită și probabil și instruirea inițiativă a propriilor capacități extrasenzoriale ; doar astfel a perceput direct că în acel mic masiv stâncos exista o emisie telurică a unor energii benefice, capabile să anihileze energiile nocive emise în zona lacului Wotang ! Iar dacă legenda aceasta – cu specificarea „divinației” în percepția respectivă – ar avea o tentă de fantezie a unui misticism medieval, iată că această fotografie documentară, care a fost obținută tot de dna Ivanciuc în cursul unui traseu turistic asiatic, demonstrează atât veracitatea „legendei”, cât și prezumția că prințesa chineză a fost o inițiată în acest domeniu (atât de puțin cunoscut însă în secolul XXI) !

Ajungând să viziteze și capitala Tibetului, turista româncă a fotografiat impresionantul palat cu treisprezece etaje construit pe o culme stâncoasă. Dar capacitatea sa de a obține poze din invizibil a făcut ca acel clișeu să înregistreze manifestarea clară a unei multiple emisii telurice „benefice” la baza Dealului Roșu : din trei locuri oarecum apropiate, din sol erau emise materii invizibile intens activate energetic – radiația lor fiind de un alb intens (figura 37) ; evident, culoarea respectivă era specifică unor frecvențe vibratorii mai ridicate, benefice ! Mărind detaliile fiecărei emisii localizate, se remarcă încă de la început că, deși cantitățile emise au fost diferite, emanațiile au fost simultane și de scurtă durată : între locul de emisie de la sol și norișorii albi surprinși

în aer ca aglomerări invizibile apropiate totuși de pământ, clișeul nu a surprins șuvoaiele unei emisii continue.

Mărind imaginea unui norișor invizibil (figura 38), se remarcă aceeași tendință de autoaglomerare a materiilor invizibile activate atunci când sunt emise în aer, dar și o disipare inerentă pe zonele periferice. Difuzia periferică avea și o fază intermediară a fragmentării aglomerării principale, particulele „căutând” să rămână asociate măcar și granular. Acest fenomen îl remarcasem, de altfel, și în alte cazuri anterioare, menționându-l la figurile 17 și 19.

Și la noi în țară, amplasarea istoricului lăcaș al Mănăstirii Neamț – care, oarecum similar, avea să devină treptat, în cursul ultimelor cinci secole, un important centru religios și de cultură pentru țara Moldovei – demonstrează acum că a avut la bază tot percepția unei emisii telurice benefice ! Or, în paralel cu importanța sa religioasă și istorică, mulțimi de oameni au fost atrase mereu, secol de secol, și de constatarea efectivă a faptului că acolo principala icoană a Maicii Domnului era „făcătoare de minuni” ! (Icoana respectivă a fost oferită – probabil în al doilea sau al treilea deceniu al secolului al XV-lea – de Ioan Paleologul, împăratul Bizanțului, domnitorului Moldovei Alexandru cel Bun, special pentru Mănăstirea Neamț, a cărei importanță devenise cunoscută și peste hotare. Din păcate, spre deosebire de interesanta consemnare a modului (extrasenzorial) în care a fost făcută alegerea în mileniul trecut a locului de construire a mănăstirii tibetane de pe Dealul Roșu, pentru biserica mănăstirii din codrul de la vestul cetății Neamț nu s-a consemnat la timpul respectiv felul în care i s-a stabilit amplasamentul. Și acest fapt inițial nu a fost reluat în vreo cronică nici atunci când – prin dorința fermă a domnitorului

Ștefan cel Mare – biserica principală a fost reconstruită cu aspect monumental pe același loc, ca principal simbol al mulțumirii pentru ajutorul divin în salvarea repetată a Moldovei de incursiunile cuceritoare ale oștirilor otomane.

Totuși mai recent, în mai 2014, dorind să se închine și la „renumita icoană” de la această mănăstire, dna Ivanciuc a obținut aici o înregistrare documentară și mai impresionantă, care vine să clarifice „taină” amplasării pe acel teren a impozantului lăcaș de cult din salba de mănăstiri a Moldovei. Unul dintre clișeele expuse în interiorul mării biserici către iconostasul Maicii Domnului și către catapeteasmă a surprins un fenomen extraordinar. Din partea centrală a naosului, lângă „icoana făcătoare de minuni”, pelicula fotosensibilă a înregistrat o intensă emisie telurică (figura 39), cu o impresionantă strălucire albă în invizibil ! Însă de fapt emanația din adânc se producea pe un spațiu mai mare (și e întru totul probabil ca aparatul foto să fi cuprins doar o parte din aceasta) : o altă erupție nevăzută din pardoseală, mai restrânsă ca înălțime, dar tot în alb strălucitor, a fost surprinsă și în imediata apropiere a celei principale, în partea dreaptă a imaginii, lângă micul iconostas din fața altarului. Foarte interesantă este și extinderea laterală a unei emanații albastre nevăzute, la fel de înaltă cât cea principală, în partea stângă a fotografiei !

În sine, această înregistrare remarcabilă este o *demonstrație clară* ce susține ipoteza prelungirii și în secolele erei noastre a metodelor antice de identificare a locurilor cu emanații „benefice” din pământ, pentru amplasarea în primul rând a lăcașurilor de cult ! Impresionanta erupție strălucitoare în invizibil chiar în centrul naosului și în apropierea altarului bisericii Mănăstirii Neamț este evident o dovadă